

PHẦN 3

Khải Đăng!

- Vừa gửi xe vào bãi, Khải Đăng đã nghe cái giọng con gái gọi mình. Điên mắt thôi! Lúc sáng đang họp thì Thanh Hà, một nữ doanh nhân thành đạt cũng là một cô gái đẹp đang là đối tác làm ăn của anh mời dùng cơm. Mới ăn xong, anh đã phải hồi hải đến đây. Nếu không, đám Hàn Tú lại mắng anh. Không ngờ đến trễ vẫn còn gặp người quen. Dù bực mình nhưng Khải Đăng vẫn dừng lại tìm nhân vật nào gọi mình. Tìm mãi trong đám thanh niên đang bước đến vẫn không thấy ai quen, đến lúc dợm bước vì ngỡ mình nghe lầm thì Khải Đăng nhận ra Khả Hân. Chà! Con bé cũng đến đây nữa sao? Bên cạnh là một cô bạn gái. Lạ đây! Đúng lý phải có một tên “boy” đẹp trai nào đó chứ.

- Anh Đăng! Có hẹn ai ở đây hay sao mà đi một mình?

Khải Đăng gật đầu chào cô gái bên cạnh. Tuy trong người có chút rượu, nhưng anh vẫn nhận ra cô bé này khá đẹp và... hình như đã gặp đâu đó.

Mấy nhân viên đang hát karaoke trong đó. Anh vừa mới đến, hay hai em vào chơi luôn.

Khả Hân nhìn qua Hải Thanh:

- Đây là Hải Thanh! Bạn trong nhóm người mẫu của tụi em.

- Rất vui được làm quen với một người vừa đẹp, vừa nổi tiếng như Hải Thanh.

Khải Đăng lịch lãm chìa tay ra nhưng mắt chỉ nhìn thờ ơ Hải Thanh. Con gái luôn thích những tên đàn ông lạnh lùng mà. Khả Hân mỉm cười khi thấy Hải Thanh đã bị ông anh họ của mình hớp hồn. Cô chích tay vào hông bạn:

- Đi chứ! Mọi người đó cũng vui lắm.

- Ta có đi mấy lần rồi.

Hải Thanh liếc khẽ sang Khải Đăng như chờ đợi lời mời thứ hai để chứng tỏ giá trị của mình. Khải Đăng hiểu, nhưng anh lại dùng cách khác, vừa ga-lăng vừa đầy uy quyền. Anh nhún vai chìa tay ra hướng dẫn lối vào rồi đi trước. Với cách này, chưa có cô gái nào dám bỏ về. Đừng mong Khải Đăng này hạ mình dù đó là người đẹp thực sự.

Nhìn sàn nhảy náo nhiệt với những tiếng hét hò thật sôi động. Đúng là vũ trường, bao ưu tư sầu muộn khi bước vào đây cũng phải vui lên.

Tách khỏi không khí náo nhiệt đó, anh đưa hai cô gái đến một căn phòng sang trọng ở cuối dãy hành lang. Vừa mở cửa, Khải Đăng đã bị đám nhân viên la ó:

- Trời ơi, bây giờ sắp mới đến là sao?

- Phải phạt thôi!

Khải Đăng đành chịu thua, anh giơ cả hai tay đầu hàng:

- Xin lỗi xin lỗi... tại có khách hàng nên tôi đến trễ.

Vừa nói, mắt anh vừa dừng lại ở góc phòng. Trên xa lông, Hàn Tú đang ngồi cạnh Hạ Y, trên tay hẳn còn cầm cái mi-cro, chắc là vừa song ca. Lãng mạn đấy chứ!

- Mọi người có phạt gì thì cũng phải cho tôi giới thiệu hai người bạn cái đã.

Khải Đăng phớt lờ mọi người, anh nói thật lớn như mọi khi:

- Giới thiệu với mọi người, đây là Hải Thanh, bạn mới quen. Còn Khả Hân thì mọi người biết rồi.

- Hoan hô! Hoan hô!

Tiếng vỗ tay vang lên rầm rộ, át cả tiếng nhạc karaoke phát ra từ dàn âm thanh hiện đại.

- Sếp ơi! Ở đâu ra người đẹp quá vậy?

Một tên trưởng phòng vui tính lên tiếng. Khải Đăng liếc khẽ qua Hải Thanh. Tự dung anh thấy buồn cười hơn là sự quyến rũ khi bắt gặp đôi mắt cụp xuống bên lên của Hải Thanh. Thôi bây giờ tìm được một cô gái biết mắc cỡ cũng là việc hiếm, nhưng không hiểu sao tối nay anh thấy cứ chỉ đó tẻ nhạt.

Một chút rượu trong người khiến tâm trạng anh hưng phấn hơn. Khải Đăng cầm micro lên, ánh mắt anh vô định, không nhìn bất kỳ người nào trước mặt:

- Do đến trễ, tôi xin được tự phạt mình một ly.

Cả bọn lại vỗ tay cổ vũ, Khả Hân hưởng ứng bằng cách rót rượu ra ly giúp Khải Đăng. Anh bung ly Whisky lên, ngửa cổ uống cạn. Khải Đăng đang cố phân tích tâm trạng của mình. Hôm nay, Thanh Hà cố tình không ký hợp đồng, vì cô ta đã xa gần có ý với anh nhưng anh cứ tăng lơ. Anh có thật sự bức bối vì điều đó không mà tâm trạng hay hình như không tốt lắm.

- Để tự phạt mình, tôi xin được giúp vui cho các bạn một bài hát.

Khải Đăng như không còn kiểm chế được mình, anh nắm tay Hải Thanh đứng dậy trong tiếng vỗ tay của mọi người. Tiếng cười, tiếng nói vang dội trong phòng.

- Sếp chịu chơi quá!

- Song ca đi!

Khải Đăng giơ một tay lên cho mọi người im lặng:

- Nếu Hải Thanh không ngại, xin cho phép tôi được mời em hát bài này.

Hải Thanh thực sự bị choáng trước ánh mắt đỏ ngầu, mê dại của Khải Đăng. Ở thành phố này, có ai không biết công tử, cũng là đại gia nổi tiếng hào phóng, đào hoa. Có mơ cô cũng không ngờ tối nay mình lại được cùng anh song ca.

Hải Thanh không phải là cô gái ngốc nghếch để không nhận thấy cô gái ngồi ở góc kia có nét đẹp man dại hơn cô nhiều. Một nét đẹp thực sự khi không có son phấn, và Khải Đăng cũng sẽ khó thờ ơ. Vì thế cô sẽ không bỏ qua cơ hội ngàn năm một thuở này đâu. Khải Đăng cất giọng hát trước. Bài “Hạ trắng” vốn đã réo rắt, buồn bã lại được thể hiện qua chất giọng trầm buồn của anh, khiến không khí trong phòng như chìm hẳn xuống. Hải Thanh với chất giọng trong trẻo, đẩy bài hát lên đỉnh điểm của một mối tình buồn.

Cả hai như quên đi mọi người xung quanh, mắt chìm trong mắt cùng thể hiện bài hát. Mọi người đã trở thành khán giả chứng kiến cho đôi trai tài gái sắc thể hiện bài hát.

Hạ Y ngồi ngả lưng ra ghé lắng nghe nhưng mắt chưa một lần nhìn đến Khải Đăng. Bà anh đã không nói quá khi bảo anh thuộc mẫu người khó hiểu. Tuy lối sống Khải Đăng có chút phóng túng, người nào không quen sẽ rất khó chịu, nhưng cô không nghĩ anh lại phóng túng thế này. Hải Thanh, cô người mẫu còn ngồi trên giảng đường mới nổi gần đây, có lẽ là bạn cùng diễn với Khả Hân, tin tức mà cô nắm được thì cô ta không có tên trong số các người đẹp bên cạnh Khải Đăng. Ít nhất là tới sáng nay. Vậy thì họ mới quen nhau thôi. Xem ra có một đứa cháu hào hoa, lãng tử cũng không phải diễm phúc gì. Bất kể lúc nào cũng có thể có... cháu cố ăm.

Hay quá! Sếp ơi! Sếp hát không thua gì ca sĩ thực thụ nha.

Kết thúc bài hát, Khải Đăng được mọi người hưởng ứng bằng những tràng pháo tay rầm rộ.

- Cảm ơn em!

Anh lịch sự dìu Hải Thanh trở về chỗ và ngồi xuống cạnh cô luôn. Khải Đăng lấy thức ăn trên bàn chăm sóc cho Hải Thanh khá tỉ mỉ, chu đáo. Những điều đó không lọt qua mắt Hạ Y một chút nào, nhưng cô vẫn ngồi tình bơ.

- Anh Tú, anh và chị Hạ Y ra song ca một bài đi!

Khả Hân lí lắc trao micro cho Hạ Y. Khả Hân không quan tâm đến việc kinh doanh của gia đình hay việc đấu đá để giành giật tài

sản nên cô xem Hạ Y như bạn. Thái độ cởi mở, hồn nhiên của Khả Hân khiến mọi người tự nhiên hơn.

- Anh mời em bài này nhé?

Hạ Y mỉm cười bằng mắt với anh rồi gật đầu. Cả hai bước ra. Trái với giai điệu lãng mạn, trao tình lúc này, Hạ Y chọn bài “Tóc em đuôi gà”, hồn nhiên nhí nhảnh và sôi động.

Cả phòng cùng vỗ tay theo điệu nhạc. Phút chốc, mọi người đã đứng dậy nhún nhảy theo. Một buổi tối thật đáng nhớ với những tiếng cười rộn rã cũng kết thúc. Đứng trước cổng vũ trường, mọi người nuối tiếc chia tay nhau. Hạ Y chào mọi người, Hàn Tú ngỡ ý đưa cô về nhưng Hạ Y từ chối. Cô không muốn mọi người biết được thân phận của mình. Xem ra người nghèo với nhau lại dễ thông cảm hơn.

Hạ Y nhia dáo dác vẫn không có chiếc tắc xi nào. Cô thất vọng đứng sát mép đường đón xe.

- Ừa... Ừa...

- Anh à! Hay để bọn em cho người đưa anh về?

- Không cần đâu! Tôi tự về được.

Tiếng đàn ông lè nhè phía sau khiến Hạ Y không khỏi tò mò. Cô đứng nép vào cột điện nhìn cho rõ gã đàn ông đang loạng choạng bước ra.

- Khải Đăng ư! - Cô ngỡ ngàng khi nhận ra anh.- Anh ta chưa về ư? Cô cau mày cố nhớ. Lúc này khi ra về, đi ngang một phòng karaoke, anh đã bị một đám bạn kéo vào. Có lẽ vì thế mà bây giờ... xin bí tỉ thế này. Đúng là đàn ông, biết đắng biết cay cũng ráng mà uống.

- Ê ê coi chừng...

Hạ Y vừa la vừa chạy ra đỡ Khải Đăng khi anh loạng choạng khụy xuống. Trong giây phút cấp bách, cô không nghĩ gì xa xôi, mà dang tay ôm gọn lưng đỡ anh. Hạ Y cần nhân:

- Thật không tin được đây là anh đấy, Khải Đăng.

Đôi mắt muốn díp lại, nặng như chì mà Khải Đăng vừa nghe cái chất giọng trong trẻo nhưng chua lè không lẫn vào đâu được. Anh đã chớp chớp mắt rồi đưa tay bẹo má Hạ Y, Khải Đăng lè nhè:

- Vẫn chưa về hả cô bé?

- Ôi!

Hạ Y nhăn mặt trước cử chỉ nham nhở của anh. Cái cảm giác tối đó anh để lại vẫn còn đọng nguyên vẹn trong cô. Hạ Y không thể nào quên nhịp đập tim mình đã loạn lên như thế nào. Khải Đăng quả thật là tên phù thủ đầy ma lực. Cô đã luôn phải khống chế bản thân mới khỏi phải đổ mặt thẹn thùng trước anh. Thật khổ khi phải chế ngự cảm xúc trong anh.

- Khải Đăng! Anh về được không? Xe anh đâu?

Khải Đăng cố mở mắt cười với Hạ Y. Bây giờ cô thấy anh chẳng khác một cậu bé ngây ngô. Khải Đăng mấp máy điều gì rồi gục trên vai Hạ Y. Cô bối rối ngã xiêu vẹo vì sức nặng của anh. Hạ Y hời hợt đập mạnh lên vai Khải Đăng:

- Trời ơi! Anh ngủ hả?

- ...

- Khải Đăng! Khải Đăng! Dậy đi!

Hạ Y khó khăn lắm mới nâng mặt anh lên được, cô vỗ vỗ vào má anh gọi khẽ:

- Anh phải nói cho tôi biết nhà anh ở đâu chứ?

Khải Đăng như một con sâu rượu chìm hẳn vào giấc ngủ. Hạ Y thâm trách bản thân yếu lòng. Làm gì trước cái tên đáng ghét này?

- Tính sao đây trời?

Hơn mười một giờ đêm rồi sao? Hạ Y khẽ rùng mình khi nhìn vào nhà. Ngôi nhà tối om, cầu mong là mọi người đã ngủ say. Nếu không... eo ơi, Hạ Y lạnh cả người khi nhìn Khải Đăng đang gục trên vai mình. Khi ngồi trên tắc xi, cô đã phải suy nghĩ nát óc và quyết định cuối cùng là đưa hấn về đây. Đâu còn cách nào khác, dù gì đây cũng là nhà bà hấn mà.

Hít một hơi dài, Hạ Y cho Khải Đăng đứng tựa hấn vào lưng mình, cố tra chìa khóa mở cổng. Vất vả lắm, cô mới kéo chiếc cổng lại. Trời ơi! Đêm khuya nó cứ ken két, thật đúng là có tịch rục rịch mà. Lại phải hỏn hển mới đưa được Khải Đăng vào phòng khách, cũng may là hấn còn biết không, không chút cựa quậy, hơi thở đều đều mà ngủ.

Không dám mở đèn, cô nhìn dáo dác phòng khách. Tính sao đây? Hồng lẽ để anh ta nằm xa lông ngủ? Lỡ ngày mai ông quản gia hỏi, cô sẽ trả lời sao về sự xuất hiện của tên khó ưa này, khi chính cô là người đưa hấn về đây? Nhưng điều đó cũng không lo bằng việc hấn đang say rượu. Lỡ có cảm mạo gì chắc cô bỏ xứ đi luôn. Có ai không biết đây là cháu cưng của bà Tâm Ngọc.

Đắn đo suy nghĩ mãi cũng chẳng có giải pháp nào tối ưu, Hạ Y nhắm mắt lại, thở hắt ra cái khi:

- Mặc kệ đi! Miễn tâm mình không vẫn đục, trong sáng là được.

Hạ Y tự nói với mình một cách để tự trấn an. Sáng mai, hấn sẽ cảm ơn mình rồi mọi chuyện lại êm xuôi thôi.

Ì ạch, thở dồn dập, cuối cùng Hạ Y cũng đưa được Khải Đăng lên giường... của mình.

Khỉ thật! Cô thầm rửa bản thân sao lại hành động ngu ngốc thế này? Nhưng suy cho cùng bây giờ cô đâu còn sự lựa chọn nào. “Phóng lao thì phải theo lao thôi”. Ngồi ngay mép giường, Hạ Y bôi cao mái tóc rối bù của mình mắt không rời gương mặt điển trai đang chìm sâu vào giấc ngủ của Khải Đăng.

Bất chợt, cô phì cười. Ngay lúc này, các cô bồ của hắn sẽ điên lên nếu biết người tình của họ đang nằm trên chiếc giường êm ái của cô. Lần đầu tiên Hạ Y tiếp cận một người đàn ông ở cự ly gần như thế này, có mơ cô cũng không nghĩ có lúc này.

Phải thừa nhận một điều Khải Đăng có sức cuốn hút cực kỳ, ở hắn là một lạnh lùng nhưng quyến rũ bởi nét góc cạnh nam tính. Hèn gì bà hắn phải phập phồng lo sợ có cháu cố bất đắc dĩ.

Thầm cười với ý nghĩ đó, cô chống tay xuống giường bật dậy. Gần một giờ sáng rồi, cô cần phải tắm mới đi ngủ được.

- Ừa... ủa...

Hạ Y vừa đứng lên, Khải Đăng đã còng người ói tùm lum ra sàn nhà. Cô đưa tay bịt mắt. Lần đầu cô chứng kiến một cảnh ghê rợn thế này. Ôi, ghê chết đi được, mùi hôi bắt đầu xộc lên. Cô điếng cả người khi nhìn Khải Đăng rã rượi vì rượu.

Tính sao đây? Cô như bị chôn chân. Xưa nay cô đâu biết chăm sóc người say. Lại còn ói nữa chứ. Gớm ghê quá đi thôi!

Quay lưng định bỏ đi. Hạ Y chỉ muốn lao ra ngoài gọi ông quản gia vào giải quyết hậu quả do Khải Đăng gây ra. Nhưng chỉ vừa quay mặt, Hạ Y đã dừng lại. Chuyện này do cô gây ra mà, tự nhiên đi rước cái của nợ này về nhà. Đúng là ngốc hết biết!

Tự mình làm khổ mình là thế đó. Hạ Y vừa bò dưới sàn nhà lau chùi, vừa mắng thầm Khải Đăng. Đêm khuya, cả ngày đi làm mệt mỏi mà vẫn chưa được đi ngủ. Đúng là kiếp trước mình mắc nợ hắn rồi. Xách mách xô nước, lau chùi sạch bóng mà Hạ Y vẫn nghe vương vất cái mùi thức ăn trộn với rượu ghê rợn ấy. Như vậy mà mấy cô nàng kia tranh giành, thật không thể hiểu nổi.

Cuối cùng cũng xong, Hạ Y đứng dậy đưa tay quệt mồ hôi trán. Lấy phải ông chồng say xin thế này chắc cô chết quá. Muốn quát vào mặt anh như thế nhưng cô lại thôi. Bây giờ có lỗi hẳn xuống sân, chắc hẳn cũng không hay.

Lắc đầu nhìn anh, cô thở hắt ra, vào phòng tắm đem ra một thau nước nóng và một cái khăn. Mất công một buổi tối của cô rồi. Thức trắng một đêm với một gã say, ý nghĩa đấy chứ. Rửa xả một mình cũng chán, Hạ Y đành ngâm bồn làm ngọn ngòi xuống giường lau mặt giúp Khải Đăng. Cả người anh đầy mùi rượu khiến cô chẳng còn tâm trí nào nghĩ đến viễn cảnh... mộng mơ nào đó. Chỉ muốn trút bỏ cái mùi gớm ghiếc ấy đi thôi.

- Xong!

Cô phúi phúi tay mỉm cười hài lòng với tác phẩm của mình sau khi phủ cái mền vừa thơm vừa ấm lên người Khải Đăng.

- Giờ thì ngủ ngon đi ông tướng.

Hạ Y an tâm, tắt đèn bỏ vào phòng tắm. Ôi, chỉ có làn nước nóng mới giúp cô giữ được tâm trạng cân bằng. Một đêm kinh hoàng làm sao. Tắm gội thơm lừng mà Hạ vẫn nghe mùi rượu đâu đó. Nhìn dáo dác, Hạ Y mới nhớ lúc này mình chưa soạn đồ mà đi tắm.

- Điên mất thôi!

Giận mình đênh đoảng bao nhiêu, Hạ Y càng điên tiết với Khải Đăng bấy nhiêu. Mọi chuyện đều tại hắn. Hơn một giờ sáng rồi, muốn chuẩn bị công việc cho ngày mai cũng không có sức. Bây giờ Hạ Y chỉ muốn ngủ thôi.

Tự nhiên quần cái khăn ngang người bước ra. Hạ Y đến bên tủ áo lấy ra cái đầm ngủ hai dây bằng lụa mỏng mặc vào. Giờ phút này, cô chẳng còn tâm trí đâu để quan sát, để ý xung quanh, nên đâu hay biết gì phía sau lưng mình.

Quay trở lại giường, Hạ Y ôm cái gối thả xuống sàn nhà rồi rụt rè ôm trở lại giường. Cô sẽ bị ám ảnh suốt đêm bởi cái mùi lần đầu được ngủ ấy thôi.

- Thôi thì chợp mắt một chút thôi. Hấn xin thế kia, chắc chẳng có gì đâu.

Buổi sáng, tiết mùa thu se se lạnh, cái lạnh dịu dàng lan nhẹ vào phòng khiến Hạ Y phải co người, rúc vào mền.

Ôi, ấm thật! Hạ Y mơ màng mỉm cười.

Suốt đêm mệt đừ người, xem ra ông trời muốn tạo điều kiện cho mình ngủ nướng rồi. Lạnh thế này, ai mà dậy nổi. Nghĩ ngợi lung tung mà mắt Hạ Y cứ nhắm nghiền, không tài nào mở nổi. Cô nghiêng người kéo gối ôm sát vào. Quái! Cái gối này ấm nhỉ! Cô thích thú rúc sát vào hơn. Ôi! Cái gối kia cũng hiểu ý người quá. Nó cũng đang kéo cô sát vào người ủ ấm cho cô kia.

Hừm! Ai chế tạo ra cái gối ôm hiểu được ý muốn của chủ hay quá. Hạ Y áp mặt vào chiếc gối ôm... vạm vỡ. Một tay cô ôm ngang ngực nó, một chân cô gác lên... hai chân cái gối. Cảm giác ấm áp, êm đềm làm sao.

Ờ... ơ... sao cái gối... cái gối... Trời ơi! Nó có trái tim ư? Sao tình thích... tình thích lại còn có cái gì đó ấm áp phà vào mặt nữa. Ngộ nhỉ!

Ôi! Hạ Y suýt kêu lên khi bị cái gối ôm mạnh một cái. Ôi! Cha mẹ ơi! Bây giờ thì cô chính thức tỉnh ngủ thật rồi, nhưng khổ nỗi Hạ Y không đủ can đảm mở mắt. Ôi trời ơi! Có cái gì đó nặng nặng đang choàng ngang qua ôm gọn khuôn ngực căng tròn đầy đặn của cô. Ôi, điên mất thôi!

Cô bặm môi nghiêng chặt hai hàm răng cố gồng người chịu trận. Thì ra này giờ cái gối êm đềm kia là Khải Đăng.

Quý tha ma bắt hắn đi. Tối qua, cô nằm sát mép giường và Khải Đăng đắp riêng một cái mền cơ mà. Tự dung bây giờ mình nằm gọn trong tay hắn là sao trời?

Tay Khải Đăng vuốt nhẹ nhè đôi gò ngực. Cảm giác máu trong người nóng lên Hạ Y có cảm giác cả người mình đang đảo lộn tất cả. Cái thứ cảm giác kia thật ghê rợn.

Cắn răng nhắm chặt mắt, cố chịu đựng bàn tay ma quỷ của Khải Đăng. Hạ Y không dám la lên. Bây giờ mà đánh thức mọi người thì khác nào “lạ ông tôi ở bụi này”.

Cô trăn mình nhìn Khải Đăng hắn vẫn bình thản chìm vào giấc ngủ. Có lẽ là đang mơ. Nhưng mơ gì mà sờ soạng lung tung. Sàm sỡ hết biết!

Thở ra nhẹ nhè khi bàn tay Khải Đăng nằm im trên bụng mình, cô chỏi hai khuỷu tay xuống giường cố góc đầu dậy. An tâm nhìn Khải Đăng say ngủ, nhẹ gỡ tay anh đặt xuống. Hồng biết đi ăn trộm có hồi hộp vậy không? Tim cô muốn rớt ra ngoài.

- Á! Trời ơi!

Hạ Y giật mình ngã ngửa ra giường. Khải Đăng bật người dậy la ôm tởi lên. Anh nhăn nhó trông thật thảm hại.

- Tại sao cô lại làm thế? Trời ơi! Đêm qua cô đã làm gì tôi?

Hai tay ôm ngực, tim muốn nhảy ra ngoài vì tiếng hét thất thanh sau lưng. Một phút mất hồn, cô nằm chết điếng trên giường. Khải Đăng chỉ đọc nhất chiếc quần lót trên giường với thân hình nở nang quỵên rũ. Thay vì nhìn gương mặt thất sắc của cô anh phải tỏ ra lo lắng, quan tâm, đằng này Khải Đăng lại ủ rũ, nhăn nhó kêu lên thảm thiết.

- Nội ơi! Con bị người ta gạt rồi. Cháu của nội bị người ta...

- Nín đi không!

Qua phút bất thần, Hạ Y ngồi bật dậy. Cô quơ được cái gì là ném cái đó vào người anh:

- Quý tha ma bắt anh đi. Suốt đêm qua anh giả bộ để hành hạ tôi, đúng không?

Khải Đăng nhìn không chớp vào gương mặt đỏ lựng vì giận dữ của Hạ Y. Buổi sáng, tóc tai bù xù mà cô bé vẫn toát lên nét thu hút lạ kỳ.

- Chết đi! Đồ đáng ghét! đáng ghét!

Khải Đăng giơ tay chụp mền gối, sách vở đang bay vèo vèo vào người. Anh cười sặc sụa:

- Thôi mà! Giỡn thôi, làm gì dữ vậy? Hạ Y! Thôi mà...

Khải Đăng cố nài nỉ nhưng Hạ Y chẳng nguôi giận. Cô chụp một cái bình bông gần đó. Khải Đăng ý thức được cơn giận của cô, anh cũng thấy mình hơi quá Đăng nên vội nhào đến ôm cô, giằng cái lọ lại:

- Thôi nào! Hung dữ vừa thôi. Đêm qua người ta xin thiệt chứ bộ.

Cô trừng đôi mắt đỏ hoe mà ráo hoảnh:

- Còn biện minh, rõ ràng là anh cố ý còn gì.

Rất buồn cười mà chẳng dám thú tội. Khải Đăng cũng xót xa lắm khi đêm qua nhìn cô vất vả vì mình. Nhưng ai bảo cô cứ vênh vênh, chống đối anh. Khải Đăng đành chối biến:

- Say làm gì biết cố ý hay vô tình.

- Vậy còn lúc sáng?

Khải Đăng suýt bật cười. Chuyện ôm ấp đó dĩ nhiên là cố ý rồi. Có gã đàn ông nào chịu nằm im cạnh một cô gái căng đầy nhựa

sống, hưởng hồ anh đang giận cô bầm gan tím ruột vì cô dám bỏ rơi anh, thân thiết với Hàn Tú. Như thế khác nào tuyên bố anh bị loại khi chưa ra khán đài.

- Chuyện lúc sáng là chuyện gì? Tự dưng thức dậy thấy mình nằm cạnh một cô gái trong một căn phòng lạ, tôi còn hoảng sợ nè.

- Hoảng sợ?

Hạ Y dài giọng mỉa mai đá mạnh vào ống chân Khải Đăng, liếc anh một cái bén ngọt.

- Anh là quý, không nhát người ta thì thôi, ở đó mà hoảng sợ...

Đang nói, hai má chột đỏ hồng lên như hai trái cà chua. Bùm mặt, cô quay đi hét lên:

- Trời ơi! Anh không thể đáng hoàng hơn à?

Khải Đăng nhìn lại. Cười cười anh đi lại giường nằm duỗi chân rất thoải mái:

- Đêm qua, lúc cô... thoát y cho tôi, sao không mặc cỡ đi.

Hạ Y quay phắt lại nhìn anh rồi vội vàng che mặt. Cô quay mặt chỉ tay ra sau mắng mỏ:

- Bây giờ anh còn dám chối. Anh xin sao biết tôi... tôi... làm việc đó.

Khải Đăng nhìn dáng vẻ ngượng ngập của cô, anh thích thú lắm. Cười tùm tùm, anh nói:

- Thế trong phòng này ngoài cô, còn người khác à?

- Anh...

Hạ Y hé một ngón tay, chớp chớp một con mắt lườm lườm anh. Khải Đăng nhìn cử chỉ đó không nhịn được bật cười:

- Chẳng thấy ai như cô. Sao đêm qua không thấy mắc cỡ mà bây giờ lại ngượng ngập...

- Có mau im đi không?

Hạ Y ngượng còn Khải Đăng thì nói tỉnh bơ, xấu hổ cô nhào đến lấy cái mền tung ra ném vào người anh. Nhìn cái mền phủ trên người anh, cô liền chống tay lên hông sừng sộ lại:

- Tôi chưa thấy ai trơ trẽn và ăn nói báng bổ như anh. Tôi vì bà mà giúp anh, không cảm ơn toàn làm điều bậy bạ. Đúng là làm ơn mắc oán. Mai một tôi sẽ để anh chết ở xó xỉnh nào đó.

Khải Đăng nhìn cô cố nén cười, anh trêu:

- Nếu đã giúp thì giúp cho trót chứ. Người ta đẹp trai thế này mà quay mặt, làm như quái vật không!

Hai má Hạ Y đỏ bừng, cô chun mũi:

- Dã nhân chó quái vật gì?

Khải Đăng đan hai tay lót làm gối. Anh nhìn Hạ Y say đắm như nàng tiên trong chiếc váy mỏng manh. Quyến rũ một cách dịu dàng, không dung tục nhưng khiến những kẻ lạnh lùng nhất cũng phải mềm lòng.

- Anh nhìn gì vậy?

Hạ Y chợt dạ nhìn theo ánh mắt Khải Đăng.

- Ôi! Cô suýt kêu lên, hai tay theo phản xạ tự nhiên vòng lấy ngực mắt nhắm nghiền, tự xỉ vả bản thân sao quá vô tâm. Ăn mặc phong phanh thế này mà đứng múa nảy giờ trước mặt hắn. Thật ngố mà.

Rửa xả bản thân, cô lờm lờm Khải Đăng. Hắn đúng là quý sừ mà. Khải Đăng cười. Anh biết Hạ Y đang què nhưng không hiểu sao anh lại thích ghẹo. Nhìn đôi má đỏ hồng, đôi môi phụng phịu như ăn tươi nuốt sống anh, là lòng anh thấy rộn rã cái gì đó.

- Này! Con gái người ta phải dịu dàng, kín đáo. Ăn mặc mỏng dính thế kia, thực sự cô đang có ý đồ gì vậy?

Hạ Y chun mũi:

- Đúng là báng bổ! Tại ai mà đêm qua tôi mệt đừ đến nỗi quơ đại cái áo ngủ. Tôi thật ân hận khi giúp anh. Bộ đồ của anh trong phòng tắm, làm ơn thay giùm đi.

Hạ Y nói xong vọt nhanh đến tủ áo. Cô sẽ ngã gục vì ánh mắt ma quái của tên khốn này mất thôi. Với ai thì còn hy vọng chứ tên háo sắc này thì có mắng mỗi miệng cũng thế thôi.

- Cô Hạ Y à! Cô thức chưa vậy?

Không ai bảo ai thế mà Hạ Y quay phắt lại. Cả hai mở to mắt nhìn nhau. Trời ơi!

Tiếng ông quản gia. Hạ Y muốn ngạt thở khi nhận ra giọng khàn đặc của ông quản gia. Trái ngược với nét mặt thất sắc của cô, Khải Đăng sau phút ngạc nhiên, anh thích thú bật người bày đặt xung phong ra mở cửa:

- Khải Đăng! Anh định làm trò gì vậy?

Khải Đăng tỉnh bơ:

- Mở cửa!

- Anh điên hả?

Hạ Y quên mất việc trên người mình chỉ có duy nhất chiếc áo ngủ hai dây mỏng dính, cô nhào đến ôm ngang người anh, giọng run rẩy:

- Bộ anh muốn mọi người trong nhà này đều biết suốt đêm qua anh ở trong phòng của tôi ư?

Nắm được tẩy của Hạ Y, Khải Đăng làm tỉnh, anh vờ trở mặt ngạc nhiên:

- Không những suốt đêm qua tôi ở đây, mà còn bị cô “thoát y”... và...đang ôm chặt cứng.

Hạ Y quỳnh quáng nên không để ý gì, giờ anh nghe nói cô giật mình lại. Hốt hoảng nhưng cô vẫn ôm anh, cô biện minh:

- Đây là hoàn cảnh tôi bị anh ép. Tóm lại là không được mở cửa.

Anh cười lôi xềnh xệch cô ra cửa:

- Khải Đăng này không quen bị người khác ra lệnh đâu cô bé.

- Nè... nè... đừng mà. Tôi xin anh đấy.

Hạ Y kêu rên lên thảm thiết. Cô ngược nhìn anh cầu khẩn nhưng Khải Đăng vẫn cảm nhận có chút gì đó không cam tâm trong mắt cô. Anh lì lợm:

- Có mau buông ra cho người ta mở cửa không?

Tiếng ông quản gia thúc giục:

- Hạ Y! Cô có nghe tôi nói không? Hạ Y! Cô có trong đó không?

Hạ Y hốt hoảng la lớn lên:

- Có có ông chờ một chút.

Nhìn vẻ lo sợ của cô, Khải Đăng thấy buồn cười làm sao. Cả nhà này, đâu còn lạ gì việc Khải Đăng xuất hiện vào sáng sớm. Những lúc về khuya, anh vẫn thích đến đây ngủ hơn về nhà đầy thôi. Cô bé ngốc nghếch ạ!

Hạ Y bị dồn đến chân tường, cô nhìn anh oán trách:

- Được rồi, anh muốn gì nói đi!

- Thông minh đấy! - Anh cười nham nhở. Khải Đăng này đã nói rồi mà, nhất định anh sẽ trả được mỗi hận ngày nào.- Chuyện này là do cô nói đó ghen.

Hạ Y chun mũi kênh anh, cô buông tay đẩy mạnh một cái:

- Đồ cơ hội! Anh là tên khốn kiếp!

Anh nhe răng cười:

- Tạm thời tôi chưa nghĩ ra, hay cho cô thiếu nhé?

Cô lừ mắt, quát lên:

- Thật là... Anh làm ơn giùm tôi đi. Đồ của anh trong phòng tắm kia. Hôm nay chắc tôi xui xẻo cả ngày luôn.

Bị mắng, Khải Đăng không giận mà thấy tâm trạng mình phần chán hơn... Lạ đấy chứ! Nếu biết phải dùng hạ sách này để “hạ” cô bé bướng bỉnh kia, anh đã làm từ lâu rồi.

An tâm khi thấy Khải Đăng đã vào phòng tắm. Khải Đăng vừa khuất bóng là Hạ Y đã lao ra cửa. Trước khi mở cửa, cô vò vò mái tóc cho hơi rối lên.

Cửa phòng mở, xuất hiện trước mặt ông quản gia là một Hạ Y còn ngái ngủ, hai mắt sụp mí như nhướng không lên, cô lè nè.

- Có chuyện gì hả bác?

Ông quản gia cau mày. Thật sự ông rất ngạc nhiên. Đây là lần đầu Hạ Y xuất hiện với bộ dạng thế này. Cô bèo nhèo không thể tả nổi.

- Không có gì! Chỉ là sáng nay tôi thấy cô không xuống ăn sáng. Hôm nay cô không đi làm à?

Che miệng ngáp, Hạ Y làm như như suốt đêm qua cô chưa hề chợp mắt:

- Cả đêm, cháu thức làm việc. Sáng nay cháu đi làm muộn một tí. Có ai gọi điện, bác nói hộ cháu nhé?

Trông dáng vẻ mệt mỏi của cô, ông quản gia không chút nghi ngờ khi mà cửa phòng này giờ, chỉ mở ra vừa đủ để Hạ Y thò đầu nói chuyện với ông.

- Cháu muốn ngủ chút nữa, ông còn việc gì không?

Một cách đuôi khéo, ông quản gia vội gạt đầu cáo lui:

- Vậy cô nghỉ tiếp đi. Tôi bảo người làm dọn bữa sáng cho cô sau!

- Vâng! Cảm ơn ông!

Cánh cửa được khép rất kêu khi ông quản gia xuống bậc thang cuối cùng. Ôi! Cứ thế này hoài, mình đứng tim mất thôi.

Đưa tay vuốt ngực như một cách xoa dịu con tim đang run lên bần bật của mình, Hạ Y thở ra lắc đầu lảm nhảm:

- Mình điên với tên khốn kiếp này mất thôi.

- Nè, nói xấu gì tôi vậy hả?

Đang đi, bị Khải Đăng bước ra, bất ngờ Hạ Y hốt hoảng đưa tay chặn ngực lần nữa. Cô la lên:

- Trời ơi! Anh định hù cho tôi chết hả?

Tức quá, cô nhào đến đá mạnh vào chân Khải Đăng liên tiếp.

- Kiếp trước tôi đã nợ nần gì anh. Đồ khốn kiếp!

Khải Đăng bị bất ngờ, không đỡ được đành cả nhắc đi lại giường ngồi ôm chân nhăn nhó. Đúng là nhím con. Hung dữ.

Hạ Y chưa hả giận, soạn đồ xong cô ôm trước ngực vào phòng tắm, mắt lờm lờm anh như kẻ thù.

Anh chun mũi theo y như cô thường làm:

- Cái đồ hung dữ.- Biết thế lúc này chẳng thèm mặc quần đùi làm gì?

Âm ức trong lòng, anh ngã ra giường dán mắt lên trần nhà cố suy nghĩ ra một điều gì đó, nhưng hình ảnh Hạ Y đêm qua cứ lờ mờ trong đầu anh. Khải Đăng chưa bao giờ được chiêm ngưỡng một cô gái có thân hình lý tưởng đến thế. Giờ thì anh không thể phủ nhận nét đẹp của Hạ Y. Cô bé thật tuyệt vời dưới ánh đèn mờ ảo. Anh không thể nào quên cảm giác của mình lúc ấy. Cứ như anh đã nhấp phải một thứ rượu mạnh đến nỗi dù say anh cũng phải tỉnh.

- Cười gì như đười ươi. Nhìn bộ dạng của anh, tôi biết anh đang suy nghĩ bậy bạ.

Hạ Y bước ra. Bất ngờ bị cô bắt quả tang giây phút đi hoang của mình, anh hơi quê. Nhưng chỉ một thoáng, Khải Đăng đã lấy lại ưu thế ngay:

- Thế nào là bậy bạ? Đêm hôm đem một tên... khôn kiếp vào phòng có được gọi là bậy bạ chưa?

- Anh...

Hạ Y cứng họng. Cô tức lắm mà chẳng nói được gì. Khải Đăng đúng là tên lưu manh. Hừ! Đợi đi! Tôi sẽ có cách trị anh thôi.

- Cô đừng quên là đang nợ tôi một điệt kiện đó nha?

Tự tin với bộ comlê màu huyết dụ khoe đôi tay trắng nõn của mình, Hạ Y trề môi:

- Tôi không nuốt lời đâu. Anh đừng lo. Có điều bây giờ tôi phải đi làm. Anh chịu khó ở nhà nhé! Nhớ là không được đi đâu lung tung đâu đấy.

Khải Đăng bật dậy ngay:

- Cái gì? Ở... ý cô là ở trong nhà này suốt hôm nay?

Cô nhường nhường mắt ngắm mình lại trong gương, khoác túi xách lên vai, cô cười duyên dáng với anh:

- Hi... vậy mọi người nghĩ sao khi thấy anh bước ra từ phòng tôi?

- Cô...

Đến lượt Khải Đăng giận bầm gan tím ruột. Không ngờ cô nàng dám chơi trò này với anh. Nhưng không sao. Khải Đăng có chìa khóa của tất cả các phòng trong biệt thự này mà.

- Đồ nhỏ mọn!

Hạ Y cười tủm tỉm, chụp nhanh chùm chìa khóa vọt nhanh ra cửa. Đung đưa xâu chìa khóa trên tay, cô trêu anh:

- Bye nha sếp! Chiều gặp lại!

Tiếng cười cao ngạo của Hạ Y còn văng vẳng bên tai. Khải Đăng đứng chống nạnh rồi chột phì cười theo:

- Đồ trẻ con.

Còn lại một mình, anh bắt đầu quan sát phòng. Trêu cô nên anh nói cứng nhưng mặt mũi nào anh bước ra. Cả nhà té xỉu mất thôi.

Xem nào! Căn phòng này cũng khá nhỉ? Bài trí gọn gàng, đẹp mắt đấy chứ.

Chiếc giường rộng trắng tinh thơm phức, đối diện là dàn karaoke cùng laptop. Hèn gì lại không thích hát hò cùng Hàn Tú. Cạnh giường là tủ áo đủ loại. Tự dưng Khải Đăng thấy tò mò khi bắt gặp những bộ đồ cực kỳ sang trọng lộng sau màn kính.

- Vẫn còn nguyên nhãn hiệu.

Anh ngỡ ngàng khi nhận ra có gần chục bộ chưa được gỡ nhãn. Khải Đăng đoán là của ai đó tặng nhưng cô nàng không thích. Hừm! Chắc hai ông anh họ bày trò gì đây.

Diêm dưng của Khải Đăng là chiếc tủ lạnh nhỏ ở góc phòng. Một ý nghĩ len lén trong đầu, anh mím môi cười một mình.

- Dám khóa cửa nhốt mình ư? Rồi em sẽ hối hận, cô bé ạ!